

3de zondag na Pasen C

Joh. 21, 1-19

In de tijd tussen zijn verrijzenis en zijn hemelvaart schijnt Jezus vooral bezorgd te zijn om twee dingen. Ten eerste de leerlingen overtuigen van de realiteit van zijn verrijzenis. En ten tweede wil Hij dringend werk maken van de organisatie van de gemeenschap die zijn zending moet overnemen.

Op de eerste plaats is Jezus na Pasen druk bezig met het overtuigen van zijn leerlingen dat zijn verrijzenis echt is, dat het geen hallucinatie is of verbeelding die gevoed wordt door heimwee naar de tijd dat Hij nog bij hen was. Het Evangelie van vandaag is daar een mooi voorbeeld van. Van een zinsbegoocheling verwacht ge niet direct dat die zegt waar er gevist moet worden, en die legt ook geen houtskoolvuur aan. Ge verwacht nog minder dat een spook u een ontbijt serveert. De verrezen Jezus doet dat allemaal wél met de bedoeling bij zijn leerlingen elke twijfel weg te nemen. En dat is nodig, want wat ze straks zullen moeten verkondigen zal zelfs eeuwen later nog op ongeloof stuiten of op een uitleg die het verbant naar het rijk van de beeldspraak: de overwinning op de dood.

Een tweede bekommernis is de organisatie van de Kerk. Vorige week hoorden we Hem de volmacht overdragen om zonden te vergeven. Vandaag horen we hoe één van de apostelen, Petrus, aangesteld wordt tot opperherder met als doel de eenheid te bewaren.

Misschien is het u niet opgevallen, maar in het Evangelie van net heeft Petrus een heel prominente rol. Hij is het die het initiatief neemt om te gaan vissen, de zes anderen volgen hem. Hij is de enige die uit de boot springt om naar Jezus toe te zwemmen, de anderen volgen met de boot. Het is Petrus die opnieuw aan boord gaat om de vangst aan land te brengen. Maar vooral: het is alleen met Petrus dat Jezus de dialoog aangaat.

Voor Jezus hem echter zijn taak toekent, volgt er nog een test. Bijbelvaste mensen zullen hier ongetwijfeld denken aan de drie keer dat Petrus Jezus verloochend heeft. Nu vraagt Jezus hem tot drie keer toe: "Simon, zoon van Johannes, hebt gij Mij lief?"

We keren nog een keer terug naar het begin van het Evangelie. We horen Petrus daar zeggen: "Ik ga vissen". Dat wordt meestal uitgelegd als een reactie van moedeloosheid: Jezus is dood en begraven, dus zit er niets anders meer op dan terug te gaan naar hun oude beroep. Het zou echter ook kunnen dat Petrus aan een eerdere uitspraak van Jezus dacht: "Ik zal u vissers van mensen maken".

Wat ook de juiste interpretatie is: na een hele nacht zwoegen hebben ze niks gevangen. Als dan tegen de ochtend Jezus verschijnt en vraagt om het net aan de andere kant uit te werpen zijn ze niet meer bij machte het net binnen te halen, zo vol zat het.

Wat kan dat betekenen? Vorige zondag hoorden we in feite hoe Jezus afhankelijk is van zijn Kerk om zijn werk op aarde voort te zetten. Vandaag

wijst dat lege net erop dat diezelfde Kerk niets kan zonder Jezus: een hele nacht zwoegen zonder Hem levert niets op. Dat gebeurt trouwens eerder ook in het Evangelie als Hij tussenkomt: denk maar aan de wonderbare broodvermenigvuldiging of de bruiloft van Kana.

Tot slot nog één gedachte. Er is sprake van een vol net, maar wat toch niet scheurde. De Kerk de dag van vandaag telt meer dan 1 miljard leden die heel erg verschillend zijn van elkaar, met eigen karakters en ideeën. Dat komt ge kleiner ook tegen in parochies en werkgroepen. Maar dat zou nooit mogen leiden tot onenigheden en scheuringen. En juist dat lijkt in de Kerk in West Europa wel eens een probleem te zijn. Paus Franciscus waarschuwt er ook tegen in "Evangelii Gaudium" in niet mis te verstane woorden: haat, verdeeldheid, kwaadsprekerij, laster, wraak, jaloezie enzovoort. Door Petrus hier in het licht te stellen geeft het Evangelie van vandaag misschien ook wel discreet het medicijn tegen die toestanden. Amen.

Johan Goris, pastoor